

Brendan Walker știa că pachetul va ajunge la opt dimineă. Trebuia să ajungă. Selectase opțiunea „FedEx la Prima Oră“ de pe site; confirmase că, pentru codul său poștal (în cartierul Sea Cliff din San Francisco), „La Prima Oră“ însemna opt dimineă; chiar se trezise încontinuu toată noaptea ca să reîncarce pagina de urmărire a coletului. Dacă nu ajungea la el acasă până la opt, cum mai mergea la școală?

— Brendan! Coboară!

Lăsa deoparte laptopul și se duse către trapă, singura ieșire din camera lui. Camera lui era de fapt mansarda unei case cu trei etaje, în stil victorian, ceea ce i se părea ciudat uneori, dar în general i se părea tare. De altfel, era unul din lucrurile cel mai puțin ciudate din viața lui.

Ridică zăvorul. Trapa se legănă și căzu, desfăcându-se în trepte care duceau dinspre mansardă spre holul de dedesubt. Sări jos și strânse scara după el, îndoind frânghia agățată de interiorul trapei, astfel încât să atârne cu câțiva centimetri mai puțin decât în mod obișnuit.

Așa putea să afle dacă intra cineva în camera lui cât timp era la școală.

— Brendan! Ți se răcește micul dejun!

O luă la fugă către mama lui.

Pe hol, Brendan trecu pe lângă cele trei fotografii ale foștilor proprietari ai casei: familia Kristoff. Construiseră casa în 1907. Pozele erau șterse și acoperite cu tonuri pastelate ce păreau să fi fost adăugate ani buni mai târziu. Denver Kristoff, tatăl, avea o figură aspră, cu o bărbie pătrată. Soția lui, Eliza May, era frumușică și sfioasă. Fiica lor, Dahlia, din fotografii părea un copilăș drăguț, cu chip inocent – însă Brendan o cunoștea mai bine și știa că avea alt soi de aptitudini.

Ea era Vrăjitoarea Vântului. Și aproape că îl omorâse de vreo șase ori.

Din fericire, de șase săptămâni nu mai constituia o problemă. Era... „Cum ar formula polițiștii asta? «Dispărută și socotită decedată»“, cugetă Brendan. Eleanor, sora mai mică a lui Brendan, folosise o carte magică pentru a o exila în „cel mai groaznic loc posibil“ și de atunci nu mai aveau nicio veste de la ea, însemnând că era timpul, probabil, să-i dea jos fotografia. Însă ori de câte ori părinții lui Brendan îi aminteau de asta, Brendan protesta, împreună cu Eleanor și cu sora lui mai mare, Cordelia.

— Mamă, casa *se numește* Casa Kristoff. Nu poți da jos pozele *familiei Kristoff*, spusese Eleanor cu o săptămână în urmă, când doamna Walker apăruse în hol cu o pereche de clești și niște chit.

Eleanor avea nouă ani și își exprima opiniile cu hotărâre.

— Eleanor, dar casa e a noastră acum. Nu tu ai propus să începem să-i zicem Casa Walker?

— Mda, dar acum cred că ar trebui să-i respectăm pe proprietarii inițiali, răspunsese Eleanor.

— Aduce integritate istorică locului, fusese de acord Cordelia.

Era cu trei ani mai mare decât Brendan și se apropia de șaisprezece ani, deși vorbea de parcă ar fi avut treizeci.

— E ca atunci când se schimbă numele unui stadion de baseball în Terenul Corporației Miliardare. E fals.

— Bine, oftase doamna Walker. E casa voastră. Eu doar locuiesc în ea.

Doamna Walker plecase, apoi frații putuseră să vorbească mai în voie. Era destul să se uite la fotografia pentru a se întoarce cu gândul la aventurile fantastice prin care trecuseră în Casa Kristoff – aventuri incredibile, categoria nu-vorbi-niciodată-despre-ele-că-o-să-te-închidă. Aventuri despre care Brendan își spunea: „Dacă vreunul din noi s-ar căsători și ar zice lumii, «Cea mai tare zi din viața mea a fost când m-am căsătorit», ar minți. Cea mai tare zi din viața noastră a fost când ne-am întors cu bine acasă, acum șase săptămâni.“

— Chiar are sens să-i lăsăm pe Kristoffi pe perete, spusese Cordelia. Doar ei sunt cei responsabili pentru toată această... situație.

— Ce situație? Situația că suntem bogați? întrebase Eleanor.

Părea ciudat să o spună. Dar era adevărat. La capătul aventurilor nebunești ale fraților Walker, când Eleanor își pusese dorința în cartea magică (sau cartea blestemată, de fapt) să o exileze pe Vrăjitoarea Vântului, își dorise și ca familia ei să devină bogată. Soții Walker s-au trezit cu *zece milioane de dolari* în contul de economii, sub formă de „compensație“ pentru doctorul Walker. Grație lor, familia o ducea acum foarte bine.

— Da, spusese Cordelia, și mai este situația că trăim speriați de moarte la gândul că Vrăjitoarea Vântului s-ar putea întoarce. Sau Regele Furtună, adăugase ea, uitându-se la fotografia lui Denver Kristoff.

Brendan se înfiorase. Nu-i plăcea să se gândească la Regele Furtună, rolul în care intrase Denver Kristoff după

ce devenise un vrăjitor pervertit de *Cartea pierzaniei și a dorinței*. Cartea – aceeași care îi dăruise familiei Walker proaspăta bogăție – avea pagini albe, dar, dacă scriai o dorință pe o bucată de hârtie și o strecurai între pagini, se îndeplinea. Cum vă puteți imagina, utilizarea îndelungată a unui astfel de artefact magic avea efecte groaznice asupra trupului și minții și, în cazul lui Denver Kristoff, îl transformase în monstruosul Rege Furtună. Toate astea erau destul de înfricoșătoare, dar adevărata problemă era că Regele Furtună dispăruse din post – copiii nu aveau habar unde putea fi.

Poate locuia chiar în Berkeley¹.

— Uite ce cred eu, spusese Brendan. De o lună sau cât a trecut de când ne-am întors acasă, fotografiile au rămas pe perete și nu am mai avut de-a face cu familia Kristoff în viața reală. Să fie o coincidență? Probabil. Dar în casa asta nu poți ști niciodată. Așa că e mai sigur să le lăsăm acolo.

Eleanor îl prinsese de mână, iar el o luase de mână pe Cordelia. Preț de o clipă, își puseseră în tăcere dorința ca totul să se fi terminat cu adevărat.

Acum Brandon trecu în grabă pe lângă fotografii și o luă pe scările în spirală, spre bucătărie. Aceasta fusese frumoasă și când familia Walker cumpăraseră Casa Kristoff, dar, după adaosul de zece milioane de dolari bani lichizi, doamna Walker o luase un pic razna și cumpăraseră o mașină de gătit franțuzească extravagantă care costase mai mult decât un Lexus.

— Poftim, îi spuse doamna Walker lui Brendan când acesta se așeză între surorile lui, la masa cu blat din marmură.

Mama îi întinse o farfurie cu clătite călduțe cu afine. Se uită la stânga, apoi la dreapta: Eleanor mânca, iar Cordelia asculta muzică.

¹ Oraș din California, în apropiere de San Francisco.

— Ia uitate cine s-a decis să se trezească, zise Cordelia.

— Apropo, ce făceai sus? întrebă Eleanor.

Brendan se azvârli asupra clătitorilor. Erau bune. Dar fuseseră la fel de bune și în fostul lor apartament.

— A plăștetam ur corhlet limphortant, spuse Brendan cu gura plină.

— Bleeah! N-ai putea să mesteci, *apoi* să vorbești? zise Eleanor.

— De ce? Se uită cineva la mine?

Brendan termină de înghițit clătitele cu niște lapte de migdale.

— Doar nu suntem la școală, în sala de mese, nu? Mă vede vreuna din noile tale prietene, posesoare a fiecărei păpuși American Girl scoase vreodată?

— Nu e asta, spuse Eleanor. Dar ar trebui să ai bune maniere, și tu *n-ai*.

— Înainte nu-ți păsa, răspunse Brendan.

— Familiile bogate trebuie să se poarte *frumos*!

— OK, stați puțin, spuse doamna Walker.

Se uită la cei trei copii ai ei. Păreau la fel ca înainte de mutarea familiei în Casa Kristoff: Brendan și părul lui cu țepi, Cordelia cu bretonul peste ochi, ca un scut, Eleanor cu nasul încrețit, gata pentru orice provocare... dar îi simțea diferiți.

— Eleanor, nu vreau să aud de la tine cuvântul care începe cu *b*. Știi că situația s-a schimbat de când cu compensația tatei...

— Chiar, tata *unde* este? întrebă Cordelia.

— A ieșit la alergat, răspunse doamna Walker, și...

— Toată dimineața? Se antrenează pentru maraton?

— Nu schimba subiectul! Deci, chiar dacă avem o situație financiară mai bună, *suntem aceeași familie ca până acum*.

Frații Walker se uitară unul la altul, apoi la mama lor. Era greu s-o crezi când avea în spate atâta echipament sofisticat de bucătărie.

— Asta înseamnă că ne respectăm unii pe alții, prin urmare nu mestecăm și vorbim în același timp. Dar mai înseamnă și că suntem *amabili*. Dacă ne deranjează ceva, o rugăm *frumos* pe cealaltă persoană să nu mai facă așa. Ați înțeles?

Cordelia și Eleanor aprobară din cap, deși Cordelia se întorsese deja la muzica ei – găsisese o trupă din Islanda care-i plăcea; sunau... „«Rece» e cel mai potrivit cuvânt“, cugetă Cordelia. „Fac cea mai rece muzică pe care am ascultat-o vreodată.“

În perioada asta, Cordeliei îi plăcea să-i fie frig. Să se simtă amorțită. Era singurul mod în care putea face față celor întâmplate. Nu putea spune nimănui prin ce trecuse – niciodată nu va putea scrie sau vorbi despre asta. Era mai bine să uite că se întâmplase vreodată. Dar nu era ușor, așa că încercă să nu se mai gândească la asta; de exemplu, își instalase un televizor în cameră. La început o făcuse pentru a nu rămâne mai prejos decât Brendan, care-și instalase și un televizor, și un automat de pastramă uscată de vită în mansarda lui (sau, cum îi plăcea Cordeliei s-o numească, „peștera-băiețelului“). Însă devenise o sursă de confort pentru ea, alături de muzică, pentru că o ajuta să amortească iureșul de sentimente în legătură cu locurile unde fusese și cu ce făcuse. Înainte, scăparea Cordeliei fusese cititul, dar acum îi era mai greu să se bucure de cărți – în fond, tocmai cărțile o băgaseră în necaz! „Mă schimb“, se gândi. „Și nu sunt sigură că e bine.“ Dar nu avu timp să se mai gândească la asta, pentru că Brendan observase afară camionul FedEx.

— Brendan! Unde te duci?

Acesta țâșni din bucătărie, goni pe lângă armura din hol, pe sub candelabru, pe ușile mari de la intrare, în aerul răcoros din San Francisco, în jos pe aleea care șerpuia prin peluza impecabilă, printre stejari uriași, pe lângă noul drum de acces unde se afla noul Ferrari al tatălui său... tocmai până la bulevardul Sea Cliff, unde camionul era parcat de un bărbat în uniformă albastru cu portocaliu.

— Brendan Walker?

— Eu sunt, spuse Brendan, semnând pentru colet și deschizându-l pe trotuar.

Scoase ce era înăuntru... și trase adânc aer în piept.